

«Διζωνική δικοινοτική» ή «ενιαία ανεξάρτητη»; Αντιπαραθέσεις στην Αριστερά στην Ελλάδα (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Γενάρη του 2017, στην ιστοσελίδα της [Νέας Διεθνιστικής Αριστεράς](#).

Περιεχόμενο

«Διζωνική δικοινοτική» ή «ενιαία ανεξάρτητη»; Αντιπαραθέσεις στην Αριστερά στην Ελλάδα

Στο Κυπριακό, μετά από δεκαετίες αναζήτησης λύσης υπό το σχήμα της «Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας» (από όλες τις κυβερνήσεις – δεξιές, κεντρώες, συνεργασίας, αριστερές κλπ) ένα ιδιαίτερα μεγάλο κομμάτι της Αριστεράς στην Ελλάδα θεωρεί πως το βασικό πρόβλημα είναι η ίδια η επιδίωξη της «Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας».

Του Ανδρέα Παγιάτσου

Το κομμάτι αυτό, που περιλαμβάνει το ΚΚΕ, τον κύριο όγκο της ΛΑΕ και μεγάλο τμήμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θεωρεί πως η λύση της Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας πάνω στην οποία συζητάνε οι δυο πλευρές από τα τέλη της δεκαετίας του '70, είναι από λανθασμένη έως απαράδεκτη και προδοτική. Θεωρεί ότι δεν πρέπει να υπάρξει καμία υποχώρηση της Αριστεράς από τη θέση της «Ενιαίας και Ανεξάρτητης Κύπρου».

Η κριτική αυτή στρέφεται προς την κυπριακή κυβέρνηση αλλά ιδιαίτερα προς το ΑΚΕΛ που την υποστηρίζει. Πάνω σ' αυτό το ζήτημα το ΚΚΕ πρόσφατα συγκρούστηκε δημόσια με το (για πολλές δεκαετίες – ίσως όχι πια) «αδελφό» του κόμμα στην Κύπρο, το ΑΚΕΛ.

Ποιος δεν θα ήθελε μια Κύπρο ενιαία και ανεξάρτητη;

Όσο και αν είναι απόλυτα σωστή η αριστερή κριτική που καταγγέλλει το ΑΚΕΛ σαν ένα κόμμα υποταγμένο στον καπιταλισμό και στην Ελληνοκυπριακή (Ε/κ) άρχουσα τάξη, η άποψη ότι το πρόβλημα βρίσκεται στην ίδια τη θέση της «διζωνικής-δικοινοτικής ομοσπονδίας» καθ' εαυτή και πως η μόνη σωστή θέση για την Αριστερά είναι η «ενιαία ανεξάρτητη Κύπρος», είναι λάθος. Στην πραγματικότητα αυτή η προσέγγιση χάνει την ουσία του Κυπριακού προβλήματος, γιατί ούτε η «διζωνική-δικοινοτική» ούτε και η «ενιαία-ανεξάρτητη» μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για τη λύση του εθνικού προβλήματος στην Κύπρο.

Προτού αναπτυχθεί αυτό σε περισσότερη λεπτομέρεια, θα πρέπει κανείς να ξεκινήσει αναφέροντας πως δεν υπάρχει λογικός άνθρωπος που να μην ήταν ευτυχής αν η Κύπρος

μπορούσε να είναι «ενιαία και ανεξάρτητη».

Το ερώτημα επομένως δεν είναι αν κάτι τέτοιο είναι γενικά επιθυμητό - το ερώτημα είναι αν κάτι τέτοιο είναι δυνατό και, αν ναι, μέσα από ποιο δρόμο θα μπορούσε να επιτευχθεί.

Ένα αφηρημένο κατασκεύασμα

«Ενιαία και ανεξάρτητη Κύπρος» σημαίνει να προσπαθήσουμε να γυρίσουμε το ρολόι της ιστορίας προς τα πίσω. Όμως... πόσο πίσω; Για να φτάσουμε που;

Πριν το 1974 δεν είχαμε τουρκική εισβολή, ούτε χουντικό πραξικόπημα, ούτε κατοχή και διχοτόμηση, αυτό είναι σωστό, αλλά δεν είχαμε ούτε ενιαία-ανεξάρτητη Κύπρο. Οι δύο κοινότητες ζούσαν ξεχωριστά με τους Τ/κ να ζουν στις δικές τους περιοχές, έχοντας (αυτό χρήζει υπογράμμισης!) εκδιωχθεί από τα κάποτε κοινά χωριά και πόλεις από τους Ε/κ (πατριώτες) και την επίσημη κυπριακή κυβέρνηση που στην πραγματικότητα ήταν κυβέρνηση των Ε/κ. Αυτό ήταν αποτέλεσμα των συγκρούσεων του 1963-64.

Μήπως τότε πρέπει να πάμε πίσω και από το 1963; Μα ούτε τότε είχαμε μια ενιαία και ανεξάρτητη Κύπρο. Με βάση το Σύνταγμα του 1960 η «ανεξαρτησία» της Κύπρου δεν ήταν και πολύ ανεξαρτησία αφού κατοχύρωνε την παρουσία ξένων στρατών και βάσεων και «κατοχυρωνόταν» από... τρεις άλλες χώρες: τις εγγυήτριες δυνάμεις Ελλάδα, Τουρκία και Βρετανία. Το πόσο «ενιαία» ήταν, δε, μπορεί εύκολα να το κρίνει κανείς από το γεγονός πως οι εθνικιστές και στις δυο κοινότητες εξόπλιζαν τις παραστρατιωτικές τους δυνάμεις, ενώ στο επίπεδο του κράτους η εξουσία ήταν μοιρασμένη (μέσα από ένα δαιδαλώδες συνταγματικό κατασκεύασμα) ανάμεσα στους εκλεγμένους αντιπροσώπους των δύο κοινοτήτων. Οι εκπρόσωποι των Ελληνοκυπρίων (Ε/κ) και των Τουρκοκυπρίων (Τ/κ) που μοιραζόντουσαν την εξουσία, βρισκόντουσαν σε διαρκή αντιπαράθεση μεταξύ τους, η οποία είχε ξεκινήσει από την προηγούμενη δεκαετία, με αποτέλεσμα την παράλυση του κράτους και την κατάρρευση του Συντάγματος τρία χρόνια μετά, το 1963. Αυτή η κατάρρευση οδήγησε στις ένοπλες συγκρούσεις του 63-64.

Αν, δε, δοκιμάσουμε να πάμε πίσω και από το 1960, τότε πάμε στην αποικία της μεγάλης Βρετανίας που το 1955 ξεσηκώθηκε ζητώντας ανεξαρτησία.

Η πρόταση λοιπόν για «ενιαία - ανεξάρτητη Κύπρο» και μάλιστα η προβολή της σαν η μοναδική αποδεκτή, αριστερή κλπ θέση έχει ένα πρόβλημα: αυτό το σχήμα δεν έχει υπάρξει ποτέ. Είναι ένα αφηρημένο κατασκεύασμα που δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα και με την ιστορία.

«Και τι έγινε;», μπορεί να απαντήσει κάποιος «αριστερός-πατριώτης». «Για το γεγονός ότι δεν υπήρξε, φταίνει οι εκπρόσωποι της άρχουσας τάξης των Ε/κ, ακροδεξιοί όπως ο Γρίβας και η ΕΟΚΑ Β' και βέβαια το ΑΚΕΛ που εγκατέλειψε αρχές, αξίες και διακηρύξεις. Να δημιουργήσουμε σήμερα την ενιαία και ανεξάρτητη Κύπρο κι ας μην έχει υπάρξει στο παρελθόν».

Τι θα σήμαινε πρακτικά μια τέτοια επιδίωξη;

Ας δεχτούμε για μια στιγμή αυτή την αντίληψη για να δούμε στη συνέχεια πρακτικά τι σημαίνει αυτό. Σημαίνει, να φύγουν τα τούρκικα στρατεύματα (καθώς και όλα τα ξένα στρατεύματα - ελληνικά, βρετανικές βάσεις κλπ) όπως επίσης και οι διαχωριστικές γραμμές που διχοτομούν την Κύπρο. Έτσι το νησί θα γίνει «ενιαίο» και οι δυο κοινότητες θα ζουν μαζί «σαν ένα». Στο ελληνόφωνο κοινό η πρόταση ακούγεται και πάλι πολύ συμπαθητική. Αλλά δεν απαντά σε δύο ερωτήματα:

α) Πώς θα φύγουν τα τουρκικά στρατεύματα, από τη στιγμή που η Τουρκία δεν είναι διατεθειμένη να αποχωρήσει οικειοθελώς και

β) Πώς θα «ενιαιοποιηθούν» (να ζουν μαζί ωσάν να ήταν μία κοινότητα) οι Τ/κ με τους Ε/κ, από τη στιγμή που δεν θέλουν – γιατί λόγω της ιστορίας των διακοινοτικών συγκρούσεων και του πολέμου, προτιμούν να έχουν τη δική τους αυτόνομη και ξεχωριστή (ή όπως αλλιώς ονομαστεί) υπόσταση;

Σ’ αυτά τα δύο ερωτήματα υπάρχει μόνο μία απάντηση: με πόλεμο. Είναι πολύ πιθανό η Αριστερά που προτείνει την «ενιαία-ανεξάρτητη Κύπρο» σαν ανυποχώρητη θέση να μην το συνειδητοποιεί. Όμως με τα δεδομένα που υπάρχουν σήμερα αυτή η πρόταση είναι αδύνατο να προκύψει μέσα από ένα φιλικό διακανονισμό – επομένως μπορεί μόνο να επιβληθεί, να είναι αποτέλεσμα της χρήσης όπλων σε ένα πόλεμο μάλιστα που να είναι... νικηφόρος για την ελληνική πλευρά.

Πάνω σ’ αυτό πρέπει να πάρει θέση η Αριστερά. Και ασφαλώς πρέπει να πει «όχι στον πόλεμο». Πολύ περισσότερο σ’ ένα πόλεμο που τελικό στόχο έχει να αναγκάσει τη μειοψηφία του πληθυσμού, τους Τ/κ να υποταχθούν στην πλειοψηφούσα κοινότητα, τους Ε/κ.

Δικαίωμα της πλειοψηφίας:

«Αποτελεί δημοκρατικό δικαίωμα της πλειοψηφίας να αποφασίζει» απαντούν οι «πατριώτες» των διαφόρων αποχρώσεων που υποστηρίζουν την «ενιαία Κύπρο» και καταγγέλλουν τη «διζωνική-δικοινοτική».

Οι μαρξιστές όμως δεν συμφωνούν με αυτή την επιφανειακά δημοκρατική πρόταση!

Δείχνουν ιδιαίτερη ευαισθησία στις μειονότητες, τις εθνότητες και τις κοινότητες που αποτελούν μειοψηφία σε κάποιο πληθυσμό. Και γι’ αυτό προτείνουν ειδικές ρυθμίσεις που κάνουν τις μειονότητες να νοιώθουν ασφαλείς στα πλαίσια μιας άλλης πλειοψηφούσας εθνότητας ή κοινότητας. Τέτοιες ρυθμίσεις ξεκινούν από την αυτονομία (που ανάλογα με τις συνθήκες μπορεί να είναι από «απλή» έως και πολύ εκτεταμένη και να φτάνει σε ξεχωριστά σχολεία, θρησκευτικές δομές και αστυνομία) και φτάνει μέχρι την αυτοδιάθεση. Το γνωστό σε όλη την Αριστερά «δικαίωμα της αυτοδιάθεσης» (για το οποίο ο Λένιν είχε δώσει μεγάλες μάχες ακόμα και ενάντια στη Ρόζα Λούξεμπουργκ, αλλά το οποίο «εξαφάνισε» από το Μαρξισμό ο Στάλιν) σημαίνει το δικαίωμα μιας εθνότητας ή κοινότητας να ζήσει ξεχωριστά, σε δικές της ξεχωριστές κρατικές δομές.

Οι ακροδεξιοί λένε «ναι» στον πόλεμο

Οι ακροδεξιοί δεν κρύβουν το τι σημαίνει η πρόταση για «ενιαία Κύπρο» – λένε καθαρά ότι σημαίνει πόλεμο κι ότι ο στόχος πρέπει να είναι «να τους πνίξουμε στη θάλασσα». Μ’ αυτή την έννοια οι ακροδεξιοί είναι πιο «συνεπείς» από τους «αριστερούς-πατριώτες» γιατί καταλαβαίνουν τι σημαίνει πρακτικά η θέση της Ενιαίας Κύπρου. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν είναι και ηλίθιοι: για τον βασικό λόγο ότι δεν καταλαβαίνουν ότι τα στρατιωτικά ισοζύγια δεν τους παίρνουν για πόλεμο.

Ο 20ος αιώνας έχει αρκετές τέτοιου είδους πολεμικές περιπέτειες-τραγωδίες – αρκετές για να βγουν όλα τα απαιτούμενα συμπεράσματα. Το πιο μεγάλο παράδειγμα είναι βέβαια η «Μικρασιατική Καταστροφή» από την οποία όμως η «επίσημη» ιστορία κρύβει ότι η καταστροφή ήταν αποτέλεσμα της προσπάθειας του ελληνικού στρατού να φτάσει μέχρι την Άγκυρα και να επεκτείνει τα ελληνικά σύνορα στα βάθη της Τουρκίας. Η πιο πρόσφατη ιστορική τραγωδία είναι η ίδια Κύπρος: η εισβολή του ’74 ήταν η αντίδραση της Τουρκίας στο πραξικόπημα της ελληνικής Χούντας και των Ε/κ ακροδεξιών της ΕΟΚΑ Β’ που ήθελαν να κάνουν Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα (πράγμα που θα σήμαινε και εθνοκάθαρση των Τ/κ). Έτσι, κατέλυσαν το Σύνταγμα και έδωσαν τη δυνατότητα στην Τουρκία να παρέμβει «νόμιμα», σαν εγγυήτρια δύναμη.

Είναι βέβαια υπερβολικό να ζητά κανείς από ακροδεξιούς και φασίστες να βγάλουν σοβαρά συμπεράσματα από την ιστορία. Η Αριστερά όμως οφείλει να το κάνει: αν ποτέ η ελληνική και η Ε/κ άρχουσα τάξη επιχειρούσαν να λύσουν το κυπριακό με πόλεμο με την Τουρκία, αυτό θα ήταν μια τραγωδία και για τις τρεις χώρες και η Αριστερά στην Ελλάδα, στην Κύπρο (και νότια και βόρεια) και στην Τουρκία θα έπρεπε να εναντιωθεί με όλες της τις δυνάμεις!

Ποια είναι η απάντηση;

Το θέμα λοιπόν δεν είναι «διζωνική ομοσπονδία» ή «ενιαία ανεξάρτητη» Κύπρος. Όπως οι προσπάθειες για μια «διζωνική ομοσπονδία» είναι σε τέλμα και σε αδιέξοδο εδώ και 4 δεκαετίες το ίδιο αδιέξοδο είναι και κάθε σκέψη επιδίωξης μιας «ενιαίας και ανεξάρτητης» Κύπρου, είτε προέρχεται από αγνούς και ανιδιοτελείς αριστερούς, είτε από ανόητους, θερμοκέφαλους εθνικιστές.

Αν η Αριστερά θέλει να συμβάλει στο να λυθεί το εθνικό πρόβλημα στην Κύπρο πρέπει να ξεφύγει από το παραπάνω επιφανειακό δίλημμα και να πάει στην ουσία του προβλήματος: γιατί υπάρχει το Κυπριακό, γιατί δημιουργήθηκε και γιατί δεν μπορούν να το λύσουν σήμερα. Έχοντας απαντήσει αυτά τα ερωτήματα, θα μπορεί να κάνει και πρόταση για τη λύση του.

Η απάντηση έχει να κάνει με την ταξική φύση του Κυπριακού.

Πριν τις ένοπλες συγκρούσεις του '63 και '64 και πριν την τουρκική εισβολή οι Ε/κ και οι Τ/κ εργαζόμενοι είχαν κοινές οργανώσεις. Το ΑΚΕΛ ήταν (από τότε) το πιο μαζικό και καλά οργανωμένο πολιτικό κόμμα στο νησί και στις γραμμές του ένωνε Ε/κ και Τ/κ! Τα συνδικάτα ήταν επίσης κοινά - Ε/κ και Τ/κ εργαζόμενοι ήταν στις ίδιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, κατεβαίνανε στις ίδιες απεργίες και στους ίδιους κοινωνικούς αγώνες.

Αυτό αποτελεί αντανάκλαση του γεγονότος ότι ανάμεσα στις εργατικές και λαϊκές μάζες των Ε/κ και Τ/κ δεν υπάρχει, από αντικειμενική σκοπιά, σύγκρουση συμφερόντων - δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν μεταξύ τους, επιζητούν απλά την ειρήνη και μια θετική πορεία της οικονομίας ώστε να μην χτυπιούνται από την ανεργία και να έχουν ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο και συνθήκες ζωής.

Για τους πλούσιους Κύπριους όμως (και μερικοί είναι πραγματικά πολύ πλούσιοι...) και τους πολιτικούς και άλλους εκπροσώπους τους, αυτό δεν ισχύει. Το κεφάλαιο ζει και αναπαράγεται μέσα από τον ανταγωνισμό - το μεγάλο ψάρι θα φάει το μικρό για να μεγαλώσει και για να μην το φάει κάποιο άλλο, μεγαλύτερο, ψάρι πρέπει να συνεχίσει να τρώει άλλα ψάρια. Ειδικά σε ένα νησί το οποίο εκτός από μαζικός προορισμός ακριβού και πολυτελούς τουρισμού, εκτός από κόμβο επιχειρήσεων για όλη τη Μέση Ανατολή, εκτός από τραπεζικό κέντρο για διεθνή κεφάλαια, κλπ, έχει τώρα πια και φυσικό αέριο... Τα λεφτά είναι πολλά, πραγματικά πολλά... Κι επομένως ο έλεγχος των φυσικών πόρων και των οικονομικών δυνατοτήτων του νησιού είναι θέμα λυσσαλέας μάχης.

Η Ε/κ και Τ/κ άρχουσα τάξη ζούσαν από την πρώτη στιγμή της εμφάνισής τους σαν ανταγωνιστικές δυνάμεις - ένας ανταγωνισμός που γινόταν όλο και πιο έντονος με το πέρασμα του χρόνου.

Στον ανταγωνισμό αυτό για μοίρασμα της «λείας», δηλαδή του ελέγχου του νησιού, η Τ/κ άρχουσα τάξη, από μόνη της δεν έχει κανένα τρόπο να αντιμετωπίσει την κατά πολύ ισχυρότερη Ε/κ άρχουσα τάξη. Αν κάνουμε μια αφαίρεση και φανταστούμε ότι αύριο, ξαφνικά, φεύγουν οι ξένοι στρατοί και εξαφανίζονται τα σύνορα ανάμεσα στη νότια και τη βόρεια Κύπρο, το Ε/κ κεφάλαιο μπορεί να εισρεύσει και να «καταπιεί» τη βόρεια Κύπρο σε χρόνο μηδέν. Με άλλα λόγια αν, αφαιρετικά, φύγουν οι στρατοί και τα εσωτερικά σύνορα η Τ/κ άρχουσα τάξη θα βρεθεί αντιμέτωπη με «ξαφνικό θάνατο».

Γι' αυτό για την Τ/κ άρχουσα τάξη είναι θέμα επιβίωσης το να έχει δικό της «χώρο» (γεωγραφικά) «δικό της» πληθυσμό (δημογραφική κατανομή) και δικές της εξουσίες (ειδικές πλειοψηφίες, εκ περιτροπής προεδρία, βέτο, κλπ) στα πλαίσια μιας οποιασδήποτε συμφωνίας στο Κυπριακό. Είναι ακόμα εντελώς απαραίτητο να έχει την ενεργή παρουσία της Άγκυρας για να την προστατεύει από τον ανταγωνισμό της στην Ε/κ πλευρά.

Μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού δεν υπάρχει κανένας τρόπος να λυθούν αυτές οι αντιθέσεις. Με άλλα λόγια ο καπιταλισμός δεν έχει τρόπο να λύσει το εθνικό πρόβλημα της Κύπρου. Ακόμα και αν κάτω από κάποιες συνθήκες οι δυο πλευρές πιεστούν και καταλήξουν σε κάποιο συμβιβασμό για τη δημιουργία ενός κοινού κράτους, στη βάση της διζωνικής-δικαιοδικής ομοσπονδίας, δεν μπορεί να ξεπεράσει τις προαναφερόμενες αντιθέσεις. Γι' αυτό και δεν θα αποτελεί λύση: θα αποτελεί μια συμφωνία που θα σημαίνει πως το εθνικό πρόβλημα της Κύπρου αλλάζει μορφή αλλά δεν λύνεται. Θα συνεχίσει να υπάρχει, καλλιεργώντας τον εθνικισμό και στις δυο κοινότητες, πράγμα που αντίστοιχα θα συμβαίνει και στις «μητέρες πατρίδες», Ελλάδα και Τουρκία.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο κοινοτήτων στο νησί έχει την προέκταση και την αντανάκλαση στις άρχουσες τάξεις των «μητέρων πατρίδων», Τουρκία κι Ελλάδα. Δεν επεκτεινόμαστε για λόγους χώρου αλλά και γιατί αυτό είναι κάτι το οφθαλμοφανές: Ελλάδα και Τουρκία βρίσκονται σε διαρκή αντιπαράθεση, πέρα από το Κυπριακό, για τα νησιά του Αιγαίου, για τα θαλάσσια σύνορα, για τον αέρα, για τη Θράκη, για την επέκταση στα Βαλκάνια, για την ιστορία...η λίστα δεν έχει τέλος.

Οπότε, τι κάνει η Αριστερά:

Αν η Αριστερά λοιπόν θέλει να έχει ουσιαστική συμβολή στη λύση του Κυπριακού οφείλει να φύγει από την επιφανειακή ανάλυση και να πάει στο βάθος του ζητήματος. Που σημαίνει:

1. Να αναγνωρίσει ότι μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού δεν υπάρχει λύση στο εθνικό πρόβλημα της Κύπρου. Κι επομένως, να συνδέσει τη λύση του Κυπριακού με την κοινή πάλη των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και των δύο κοινοτήτων, όχι μόνο για τα καθημερινά προβλήματα και ενάντια στον εθνικισμό αλλά και για μια σοσιαλιστική κοινωνία.
2. Να αναγνωρίσει ότι υπάρχει καχυποψία ανάμεσα στις δύο κοινότητες, γιατί οι σχέσεις τους έχουν περάσει από συγκρούσεις και πόλεμο κι έχουν βαφεί με αίμα. Με αυτό το δεδομένο πρέπει να δοθεί η δυνατότητα στους Τ/κ να αποφασίσουν αυτοί τη μορφή της εξουσίας και τη δομή του κοινού κράτους, ώστε, όντας μειοψηφία, να νοιώθουν ασφαλείς κι ότι δεν κινδυνεύουν από τους εθνικιστές της Ε/κ κοινότητας. Οποιαδήποτε προσπάθεια επιβολής ή πίεσης από τη μεριά των Ε/κ εργαζομένων και της Ε/κ Αριστεράς, στην κατεύθυνση του «ενιαίου κράτους» θα λειτουργήσει σαν μπούμεραγκ το οποίο θα καταστρέψει κάθε προσπάθεια για να χτιστεί ένα κοινό ταξικό μέτωπο πάλης ανάμεσα στους Ε/κ και Τ/κ εργαζόμενους.

Με άλλα λόγια οποιαδήποτε λύση θα πρέπει να είναι συνδεδεμένη με τη σοσιαλιστική προοπτική και θα πρέπει να έχει τα χαρακτηριστικά κάποιας μορφής ομοσπονδιακής δομής.

Επομένως, αν η «διζωνική δικαιοδική ομοσπονδία» που συζητούν οι άρχουσες τάξεις είναι χρεοκοπημένη, που είναι, και αν η «ενιαία και ανεξάρτητη Κύπρος» είναι εκτός πραγματικότητας, που είναι, η μόνη ρεαλιστική πρόταση που μπορεί να καταθέσει η Αριστερά, η οποία να πατάει στη σημερινή πραγματικότητα και στα πραγματικά και υπαρκτά κοινά ταξικά συμφέροντα των Ε/κ και Τ/κ εργαζομένων, του κυπριακού λαού στο σύνολό του δηλαδή, είναι η πρόταση για μια «σοσιαλιστική ομοσπονδία».

Αφού δοκιμαστεί μια τέτοια λύση, κι αφού χτιστεί η απαιτούμενη εμπιστοσύνη στην πράξη, μέσα από την ίδια την κοινή ζωή Ε/κ και Τ/κ, τότε μπορούν να παραμεριστούν τα όποια εσωτερικά σύνορα και οι δυο κοινότητες να ζήσουν «σαν μία» στα πλαίσια μιας ενιαίας χώρας. Όμως πρέπει πρώτα να δοκιμαστεί, και η εμπιστοσύνη να κατακτηθεί στην πράξη, όχι ανάμεσα στους αριστερούς ακτιβιστές των δύο πλευρών, που υπάρχει έτσι κι αλλιώς, αλλά ανάμεσα στις πλατιές μάζες. Τότε, αυτό που όλοι θα θέλαμε να δούμε, μια ενιαία και ανεξάρτητη Κύπρο, θα μπορεί να είναι πραγματικότητα – αλλά μόνο τότε.

Η πρόταση ακούγεται «μακρινή» και «ουτοπική». Πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά όταν η Αριστερά που έχουμε στην Κύπρο είναι το ΑΚΕΛ, ενώ η Αριστερά που δημιούργησε το ελληνικό κίνημα μέσα από τους αγώνες του, ο ΣΥΡΙΖΑ δηλαδή, κατάληξε στον εξευτελισμό και την υποταγή; Μακρινή σίγουρα είναι. Σ' ότι αφορά την ουτοπία – ε, ότι και να προτείνει η Αριστερά που παραμένει Αριστερά ουτοπικό δεν θα το χαρακτηρίσουν οι αντίπαλοι;

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Νέα Διεθνιστική Αριστερά \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Διακυβέρνηση ΑΚΕΛ 2008-2013](#), [Κυπριακό Πρόβλημα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2017](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:neda:cyprob2017>

Last update: **2025/07/15 13:46**

